

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska (przewodniczący)

SSN Jacek Grela

SSN Marcin Krajewski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. K.

przy uczestnictwie H. H., K. H., M. H., H. Z., A. H., G. K. i P. K.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 maja 2006 r., sygn. akt III Ca (...) wydanym w sprawie z wniosku J. H., H. Z. i M. H. z udziałem J. K. i G. K.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 marca 2019 r.,

zażalenia skarżącej M. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

1) oddala zażalenie,

2) zasądza od M. K. na rzecz M. H., H. Z. i A. H. kwoty po 540 (pieścet czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W skardze złożonej 27 kwietnia 2018 r. M. K. domagała się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w

Ł. z 30 maja 2006 r. (sygn. akt III Ca (...)) w sprawie z wniosku J. H., H. Z. i M. H. o rozgraniczenie nieruchomości.

Jako podstawę wznowienia postępowania skarżąca wskazała nieważność postępowania polegającą na tym, że opinia biegłego sądowego będąca podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia została wydana wbrew prawu, a biegły sporządzając ją oparł się na niewłaściwych dokumentach źródłowych. W związku z tym skarżąca złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez biegłego, jednak Prokuratura Rejonowa w Z. odmówiła wszczęcia śledztwa ze względu na przedawnienie karalności czynu. Do wniosku skarżąca załączyła kopię pisma Starostwa Powiatowego w Z. z 8 sierpnia 2016 r., z którego wynika, że w zasobach Starostwa brak dokumentów, które - zdaniem skarżącej - powinny stanowić podstawę wydania opinii przez biegłego.

Zaskarżonym postanowieniem z 28 września 2018 r. Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę o wznowienie postępowania. W ocenie Sądu kwestia materiałów stanowiących podstawy sporządzenia opinii przez biegłego była już przedmiotem ustaleń podjętych przez tenże Sąd w postanowieniu z 30 maja 2006 r., a kopia pisma z 8 sierpnia 2016 r. nie stanowi nowego dowodu. Zawarte w skardze stwierdzenia co do popełnienia przestępstwa przez biegłego są gołosłowne, a ponadto minął przewidziany w art. 408 k.p.c. pięcioletni termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, liczony od uprawomocnienia się postanowienia.

W zażaleniu na to postanowienie skarżąca podtrzymała argumentację zawartą w skardze, podnosząc że opinia biegłego nie odnosiła się do całości materiałów źródłowych, czego skarżąca nie mogła zweryfikować w pierwotnym postępowaniu, a stosowną wiedzę uzyskała dopiero z pisma Starostwa Powiatowego w Z. z 8 sierpnia 2016 r., które złożone zostało w innym postępowaniu sądowym.

W odpowiedzi na zażalenie uczestnicy postępowania M. H., H. Z. i A. H. wniesli o jego oddalenie, wskazując na złożenie skargi po terminie oraz brak ustawowych podstaw wznowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 408 k.p.c. w wersji obowiązującej do dnia 14 lutego 2017 r. po upływie lat pięciu od uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia, z wyjątkiem wypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Ustawą z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 187) przepis ten został zmieniony, a dotychczasowy termin pięcioletni zastąpiono terminem dziesięcioletnim.

Dokonana zmiana ustawowa nie ma znaczenia dla niniejszego postępowania, choć ubocznie można zauważyć, że do oceny sprawy należałoby stosować przepisy w wersji sprzed nowelizacji. Nie ulega jednak wątpliwości, że między uprawomocnieniem się postanowienia z 30 maja 2006 r. a złożeniem skargi upłynął nawet dłuższy dziesięcioletni termin. Ponieważ skarżąca nie powołuje się przy tym na pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji w pierwotnym postępowaniu, sprawia to, że złożenie skargi nastąpiło oczywiście po terminie. W tym stanie rzeczy należy przyjąć, że Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował art. 410 § 1 zdanie 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanego terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie.

Przekroczenie terminu wniesienia skargi określonego w art. 408 k.p.c. przesądza o bezzasadności zażalenia. Zwalnia to Sąd Najwyższy z konieczności oceny, czy nie zaistniały także inne przyczyny odrzucenia skargi. W związku z tym jedynie na marginesie należy zauważyć, że jeżeli nowym środkiem dowodowym w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. miałoby być pismo Starostwa Powiatowego w Z. z 8 sierpnia 2016 r., to prawdopodobne jest również przekroczenie przez skarżącą terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c., zgodnie z którym skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia.

Z tych względów zażalenie podlegało oddaleniu, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

Ze względu na sprzeczne interesy uczestników o kosztach postępowania należało orzec na podstawie art. 520 § 3 k.p.c., obciążając skarżącą obowiązkiem

zwrotu kosztów na rzecz uczestników. Na sumę zwrotu kosztów składa się wynagrodzenie radcy prawnego zasądzone na rzecz każdego z uczestników reprezentowanych w postępowaniu zażaleniowym w wysokości wynikającej z § 5 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

jw